

Arrest

nr. 79 132 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. BOHI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kamba (Kebbi State). Uw vader is een etnische Peulh en uw moeder Hausa.

U bent praktiserend moslim. Uw vader is imam. U bent homoseksueel vanaf uw geboorte. U voelde het al sinds u op de lagere school zat. Toen u 19 was vroeg uw vader of u niet wilde trouwen, maar u zei dat u er geen tijd voor had. In de gemeenschap vroegen mensen zich af waarom de zoon van de imam niet wilde huwen. Hetzelfde jaar - in 1994 - had u tijdens de kerstperiode voor het eerst seksuele betrekkingen met (S.), een christelijke Igbo-jongen. Jullie werden bij hem thuis betrappt door klanten van zijn vader. Uw vader kwam dit te weten en stuurde u weg. Uw moeder bleef u financieel steunen. U ging

bij (Y.T.), uw oom langs moederszijde wonen, maar toen uw oom vernam dat u homo was, mocht u niet langer bij hem blijven inwonen. U ging hetzelfde jaar nog in Lagos wonen, waar u eerst introk bij uw oudere broer, (A.), en later bij een vriend, (I.), die – zoals u – als geldwisselaar werkte in Lagos en tevens uit uw geboorteplaats Kamba afkomstig was. Na een tijd kwam uw partner (S.) naar Lagos en gingen jullie samenwonen. U keerde regelmatig naar Kamba terug. Toen uw moeder in 2000/2001 overleed ging u naar Kamba voor de begrafenis. Uw vader herhaalde toen dat u moest trouwen. Hij stelde u voor om u te helpen bij de financiering van een winkel in bouwmaterialen. Omdat de financiële steun van uw moeder door haar dood was weggefallen, stemde u in met het voorstel van uw vader. (S.) was kwaad, omdat hij vreesde dat uw vader u zou overhalen om (met een vrouw) te trouwen. In 2002 nam (S.) u mee naar een ontmoetingsplaats voor homo's in Lagos. Daar ontmoette u (U.), die ook van Kamba was. U verbrak uw relatie met (S.) in 2003. In 2004 begon u een relatie met (U.). Op een dag dwong de familie van (U.) hem om met een vrouw te trouwen. U ging naar het feest en nam daar contact met hem op. U kocht een motor voor hem, zodat hij motortaxitransport kon doen in Kamba. U nam (U.) regelmatig mee naar Lagos, waar jullie de tijd samen konden doorbrengen. Op een dag werd uw vader ziek en moest hij gehospitaliseerd worden. Hij zei dat hij het erg vond dat hij uw kinderen misschien nooit zou zien opgroeien en zei dat hij voor u een huwelijk met de dochter van zijn vriend (Ab.) had geregeld. In 2005 trad u – tegen uw zin – met (R.) in het huwelijk. (U.) was jaloers omdat u was getrouwd en uw echtgenote bekloeg er zich dikwijls over dat u altijd bij (U.) was. Op een dag kwam u (U.) tegen in het dorp en u pikte hem op met de wagen. U parkeerde het voertuig naast het terrein dat als gebedsplaats werd gebruikt. Jullie begonnen wat te spelen en kleedden jullie uit. Jullie hadden seks in de wagen. Iddi, diegene die oproept tot het gebed, betrapt jullie en riep Allah aan. U reed weg met de auto, omdat het hele dorp achter jullie aan kwam, en jullie stopten in Kontagora (Niger State). U zei tegen (U.) dat jullie niet terug konden. U belde uw vriend (I.) om het probleem uit te leggen en hij zei dat hij geen andere oplossing voor u zag dan om naar Europa te gaan. Op 20 maart 2011 verliet u Nigeria vanuit Abuja en via een stop op een onbekende luchthaven kwam u dezelfde dag in België aan. U vroeg op 21 maart 2011 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar Nigeria te kunnen terugkeren uit vrees te worden gedood omwille van uw homoseksuele geaardheid. Er kunnen echter vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid. Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over uw homoseksuele partners, met wie u langdurige relaties beweert te hebben gehad.

U verklaarde van 1994 tot 2003 een homoseksuele relatie te hebben gehad met (S.) (gehoor CGVS, p. 8-9). U stelde dat '(S.)' een bijnaam was van uw vriend, maar wanneer u gevraagd werd naar zijn echte naam, kon u deze slechts partieel – '(In.)' – noemen (gehoor CGVS, p.12). U kon evenmin de namen van zijn ouders noemen, hoewel deze volgens u in uw woonplaats Kamba woonden en zijn vader er een handel in farmaceutische producten had (gehoor CGVS, p.12). U stelde dat (S.) praktiserend christen was, maar u kon niet preciseren in welke kerk (S.) bad (gehoor CGVS, p.12). U weet dat (S.) hogere studies deed, maar u weet niet welke studies (gehoor CGVS, p.13), ook al blijkt uit uw verklaringen dat u hem in de periode dat hij in Igbo-gebied ging studeren al kende (gehoor CGVS, p.9). U stelde dat (S.) 1 broer en 1 zus had, maar de naam van zijn zus was u onbekend (gehoor CGVS, p.13). U bleek niet te weten of (S.) relaties met vrouwen had vooraleer hij een relatie met u had (gehoor CGVS, p.13). U wist ook niet of (S.) homoseksuele vrienden had en evenmin of hij - vóór hij een relatie met u had - ook andere relaties met mannen had (gehoor CGVS, p.14). U bleek ook niet te weten wat (S.) in zijn vrije tijd deed (gehoor CGVS, p.13). Gezien de langdurige relatie die u met (S.) beweert te hebben gehad, is uw onwetendheid bijzonder merkwaardig en bedenkelijk. Op de vraag welke activiteiten u samen met (S.) had, antwoordde u dat jullie geen leven hadden buiten jullie relatie en dat jullie niet samen leefden (gehoor CGVS, p.13). Ook iets later stelde u tijdens hetzelfde gehoor dat jullie jullie niet konden permitteren om samen te wonen (gehoor CGVS, p.13). Nochtans antwoordde u even later op de vraag of jullie samengewoond hebben bevestigend; u stelde met name in Lagos bij hem te hebben gewoond (gehoor CGVS, p.13), hetgeen u aan het begin van het gehoor ook al had vermeld (gehoor CGVS, p.5-6). Het is bevreemdend dat u hierover incoherente verklaringen aflegde. In het licht van uw bewering dat u en (S.) elkaar al kennen sinds de lagere school (gehoor CGVS, p.9), dat jullie een langdurige homoseksuele relatie hebben gehad van 1994 tot 2003 (gehoor CGVS, p.8-9) en dat jullie ook hebben samengewoond (gehoor CGVS, p.13) is het des te merkwaardiger dat u zo weinig weet over (S.), uw eerste homoseksuele partner.

Met betrekking tot (U.), uw tweede en meest recente partner, die – net als u - in Kamba woonde (gehoor CGVS, p.14) en met wie u vanaf 2004 een relatie zou hebben had (gehoor CGVS, p.9) tot op het moment dat u het land verliet in 2011 (gehoor CGVS, p.5) legde u ook vrij vage en

bedenklijke verklaringen af. U bleek de volledige namen van zijn ouders niet te kennen (gehoor CGVS, p.14) en u kon niet antwoorden op de vraag of zijn ouders wisten dat (U.) homo was (gehoor CGVS, p.15). U stelde (U.) bij uw vertrek uit Nigeria te hebben achtergelaten in Niger State (gehoor CGVS, p.17). Toen u gevraagd werd waarom hij niet met u samen is vertrokken, antwoordde u dat hij geen geld had (gehoor CGVS, p.17). Op de vraag of u – vóór uw vertrek uit Nigeria - geen afspraken met (U.) maakte voor de toekomst (dat jullie bij voorbeeld ergens zouden samenkomen), antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p.17). U voegde eraan toe dat u uw auto verkocht (om met de opbrengst uw reis naar Europa te financieren), maar dat (U.) niet weg kon omdat hij geen geld had (gehoor CGVS, p.17). Hierbij lijkt u volledig voorbij te gaan aan uw bewering dat zowel u als (U.) in jullie dorp betrappt werden toen jullie seks hadden (gehoor CGVS, p.6 en 15), waaruit kan worden afgeleid dat het vertrek van (U.) uit Nigeria minstens even urgent was als uw vertrek. Het is in het licht hiervan en ook van uw bewering dat jullie een zeer langdurige relatie hadden erg bedenkelijk dat u uw partner (U.) zonder meer in Niger State achterliet, zonder ook maar enige afspraak te maken om elkaar in de toekomst ergens terug te zien. Deze manier van handelen getuigt niet van grote bekommernis voor iemand die nochtans gedurende bijna 7 jaar uw partner zou zijn geweest en staat in schril contrast met uw eerdere verklaring dat u – toen u nog in Nigeria was en jullie leven nog niet in gevaar was – wél een motor voor hem kocht (gehoor CGVS, p.6) en ook telkens de hotelkamers betaalde toen jullie in Lagos verbleven (gehoor CGVS, p.15). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u noch met (S.) (gehoor CGVS, p.13), noch met (U.) (gehoor CGVS, p.15) ooit gepraat hebt over het feit dat jullie homoseksuele relatie gevaarlijk was en risico's inhield, hetgeen weinig doorleefd overkomt, gezien het grote taboe dat rust op het hebben van een homoseksuele relatie in Nigeria en dat taboe onvermijdelijk jullie dagelijkse leven moet hebben gehypothecerd indien jullie werkelijk homoseksuele partners waren. Deze vage en bedenkelijke verklaringen roepen vragen op bij de waarachtigheid van uw beweerdde relaties met (S.) en (U.). Verder kunnen bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over uw (homo)seksuele geaardheid.

U verklaarde homoseksueel te zijn vanaf uw geboorte, van toen u kind was en u zei dat u het voelde sinds de lagere school (gehoor CGVS, p.5 en 7). U verklaarde dat u altijd speelde met meisjes en dat u anders was dan andere jongens. U stelde aan het begin van het gehoor geëxpulseerd te zijn van de lagere school omdat u zich anders gedroeg (gehoor CGVS, p.5). Op de vraag hoe dat laatste juist in zijn werk ging, antwoordde u echter volkomen in strijd met het voorgaande dat u eigenlijk niet weggestuurd werd van de school, maar dat uw vader u van de school weghaalde, omdat hij niets moest hebben van een gewone lagere school en hij wilde dat u koranschool volgde (gehoor CGVS, p.8). Dit roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u zich al heel vroeg anders voelde en hiervoor werd gesanctioneerd. U stelde verder dat u vanaf de leeftijd van 13, 14 jaar zekerheid kreeg over het feit dat u mannen (boven vrouwen) verkoos, maar wanneer u op verschillende manieren werd gevraagd waarom u die leeftijd als een keerpunt beschouwt en of er bepaalde feiten zijn die u op 13, 14 jaar meemaakte waardoor u zekerheid kreeg over het feit dat u mannen boven vrouwen verkoos, kon u dat niet concretiseren (gehoor CGVS, p.7). U stelde dat zowel (U.) (gehoor CGVS, p.6 en 16) als u (gehoor CGVS, p.6) onder druk van jullie respectievelijke families huwden met een vrouw. U stelde seksuele betrekkingen te hebben gehad met uw vrouw (gehoor CGVS, p.8). Op de vraag of u regelmatig seks had met uw vrouw, tot voor u Nigeria verliet, antwoordde u 'Ja, ik kon niet anders; ik was met haar getrouwd' (gehoor CGVS, p.10). Van iemand die verklaart dat hij als homoseksueel is geboren (gehoor CGVS, p.5 en 7) is het toch wel merkwaardig dat hij gedurende 6 jaar in staat is geweest om seksuele betrekkingen te hebben met een vrouw, onder het mom dat hij niet anders kon, omdat hij met de vrouw getrouwd was. Op de vraag waarom u eigenlijk accepteerde om met haar te trouwen, antwoordde u dat u het uw vader verschuldigd was, omdat hij u een winkel had gegeven en financieel gesteund had, zodat u afhankelijk van hem was (gehoor CGVS, p.11). Deze antwoorden – die neerkomen op louter materiële overwegingen - komen weinig overtuigend over voor iemand die zegt zijn hele leven homoseksueel te zijn geweest. Men zou immers verwachten dat u veel meer weerstand zou hebben geboden om een huwelijk te sluiten met een vrouw en dat u het geen 6 jaar zou hebben volgehouden. Verder stelde u praktiserend moslim te zijn (gehoor CGVS, p.17) en de Sharia aan te hangen, behalve het artikel waarin seks tussen mensen van hetzelfde geslacht verboden en gesanctioneerd wordt (gehoor CGVS, p.18). Op de vraag hoe u uw oprechte geloof als moslim verenigt met uw homoseksualiteit, antwoordt u dat uw geloof en homo-zijn los van elkaar staan (gehoor CGVS, p.16-17). U zegt in dat verband nog dat Allah u zo gemaakt heeft, en dat u er niets kan aan doen (gehoor CGVS, p.18). Niettemin is het weinig overtuigend dat u – zoals u nochtans beweert (gehoor CGVS, p.18) - volstrekt geen gewetensproblemen heeft (gehad) als homoseksuele aanhanger van de islam, een geloofsovertuiging die – zoals u zelf aanhaalt – homoseksualiteit verwerpt en zwaar bestraft (gehoor CGVS, p.17). U verklaarde verder dat er 'tekenen' zijn om te weten of iemand homoseksueel is of niet (gehoor CGVS, p.9). U stelde dat (S.) u op het achterwerk sloeg en dat dat voor u een teken was (gehoor CGVS, p.9). Verder stelde u dat wanneer je wil weten of iemand homo is je naar hem kan

knipogen en als de andere terug knipoogt, het om een homo gaat (gehoor CGVS, p.10). U beweerde ook dat je homo's kan herkennen omdat ze jaloers zijn als ze je met een vrouw zien (gehoor CGVS, p.10) en u voegde eraan toe dat homo's dikwijls witte en strakke kleding dragen (gehoor CGVS, p.10). Naast de vraag of deze 'tekenen' wel zo doorslaggevend zijn om homo's van hetero's te onderscheiden, kan ook worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat u later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde dat u enkel andere homoseksuelen zag in de ontmoetingsplaats voor homo's waar u (U.) ontmoette (gehoor CGVS, p.8), maar dat u elders niet kon zien of iemand homo was of niet (gehoor CGVS, p.11). Dat u enerzijds allerlei 'tekenen' opsomt om homo's te 'herkennen', maar anderzijds zegt dat u buiten de context van een club waar homo's samenkomen niet in staat bent om te zien of iemand homo is of niet, is weinig coherent.

Verder zijn een aantal van uw verklaringen weinig verenigbaar met het taboe dat in Nigeria op homoseksualiteit rust.

Zo verklaarde u dat uw vader u het huis uitzette nadat klanten van de vader van (S.) uw vader hadden ingelicht dat ze u en (S.) hadden betrappt toen jullie intieme betrekkingen hadden (gehoor CGVS, p.5). U verliet daarna het huis en ging elders wonen. Toen uw moeder in 2000/2001 begraven werd, bood uw vader u echter aan om een winkel voor u te openen (gehoor CGVS, p.6). Het is opmerkelijk dat uw vader, die u had buitengegooid wegens verdenking dat u homo was en die imam was, u jaren later zou hebben voorgesteld om u financieel te steunen, te meer omdat mensen in de gemeenschap (i.c. de klanten van de vader van (S.)) jullie hadden betrappt en dus wisten dat jullie een homoseksuele relatie hadden. Tevens verklaarde u dat u - nadat uw vader u het huis uitzette - naar uw oom langs moederskant ging en daar onderdak kreeg. U beweerde dat uw oom u vroeg of u homo was en dat u bevestigend had geantwoord, en dat hij u daarop vroeg om te vertrekken (gehoor CGVS, p.5 en 12). Op de vraag waarom u hem zei dat u homo was, antwoordde u 'Omdat het waar was' (gehoor CGVS, p.12). Het is echter weinig overtuigend dat u dit zo openlijk tegen derden zou hebben gezegd, gezien het taboe dat in Nigeria op homoseksualiteit rust. U stelde verder dat u - elke keer dat u met (U.) in Lagos verbleef - 2 hotelkamers reserveerde (en betaalde) en u voegde eraan toe dat (U.)'s nachts bij u kwam en voor het ochtend was terug naar zijn kamer ging, omdat het verboden was voor 2 mannen om samen te slapen (gehoor CGVS, p.15). Er kan worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u ter gelegenheid van elk verblijf in Lagos voor 2 kamers zou hebben betaald en er in de praktijk maar één zou hebben bezet, om te vermijden dat jullie als homo's zouden worden gepercipieerd indien jullie in 1 kamer zouden hebben geslapen. In Afrikaanse context, waar het hebben van een aparte slaapkamer per persoon eerder uitzondering dan regel is, is het immers perfect denkbaar en onverdacht dat 2 of meer vrienden of vriendinnen 1 kamer zouden nemen om te overnachten, ook al uit puur economische overwegingen, zonder dat buitenstaanders de bijgedachte zouden hebben dat de betrokkenen homoseksueel of lesbisch zouden zijn. Deze dure en overdreven veiligheidsmaatregelen in het hotel, contrasteren bovendien zeer sterk met uw bewering dat u op een dag seks had met (U.) in uw auto, die geparkeerd stond naast een grote gebedsplaats. U verklaarde bovendien dat jullie hierbij naakt waren (gehoor CGVS, p.6). Uw excuus dat het al lang geleden was dat jullie nog seks gehad hadden en dat jullie niet konden wachten, is in deze volstrekt niet overtuigend (gehoor CGVS, p.15).

Uit dit alles blijkt dat u niet heeft weten te overtuigen dat u werkelijk homoseksueel geaard bent en dat u uw land in dat verband zou hebben verlaten uit 'vrees voor vervolging' of er bij terugkeer een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

Uw bewering dat u hier een homoseksuele relatie heeft met een Kameroense man en dat u contact heeft met de homo-organisatie Rainbow House in België (gehoor CGVS, p.11) en hier deelnam aan de Gay pride (gehoor CGVS, p.19), doet niets af aan hogervermelde bedenkingen, vermits uw homoseksuele geaardheid volstrekt niet overtuigend is. U legde geen enkel document voor om uw identiteit of reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker citeert zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor omtrent zijn eerste seksuele betrekkingen en houdt vol dat S. de bijnaam was van zijn partner, dat de echte naam die zijn partner hem gaf I. was en dat iedereen hem S. noemde. Hij wijst erop dat hij een aantal gegevens omtrent S. kon verstrekken. In Kamba noemt iedereen de vader van zijn partner "Oga-Mai-Kamse" en de moeder is gekend als "maman (S.) in Kamba". S. heeft een broer U. en een zus O. Waar hem wordt verweten dat hij niet kon aangeven in welke kerk S. bad, betoogt verzoeker dat in Kamba geen kerken doch enkel moskeeën zijn. Inzake zijn onwetendheid over de studies van S. voert hij aan dat deze geen hogere

studies deed, dat het gaat om een uitvinding van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en dat de tolk slecht heeft vertaald. S. heeft enkel de lagere school voltooid maar niet het middelbaar. Verzoeker stelt dat hij S. van 1995 tot 1997 niet zag. Hij betoogt dat hij op de vragen of S. relaties had met vrouwen voor hij een relatie had met verzoeker, of deze homoseksuele vrienden had en of deze homoseksuele relaties had heeft geantwoord dat dit bij zijn weten en tot aan zijn vertrek uit Lagos niet zo was. Inzake de vraag naar de vrijetijdsbesteding van S. bekent verzoeker deze vraag niet te hebben begrepen en houdt hij vol dat de tolk nooit de woorden 'vrije tijd' heeft vertaald. Hij onderlijnt dat hij en S. gemeenschappelijke activiteiten hadden zoals gewichtheffen, joggen, fietsen, op restaurant gaan en wandelen. Omtrent de vraag of zij samenwoonden geeft verzoeker aan dat zij samenwoonden. De tegenstrijdigheid ter zake is te wijten aan een slechte vertaling. Verzoeker stelt tijdens het gehoor te hebben geklaagd over de tolk maar zonder succes. Het verhoor ging verder *"gezien hij geen advocaat had om de naleving van het elementaire recht op verdediging te doen gelden dat ernstig geschonden is omwille van de onbekwaamheid van de tolk die door het CGVS werd aangesteld"*. S. leest buiten hun gemeenschappelijke activiteiten graag en kijkt graag naar tv en films.

Wat betreft zijn tweede partner, U., stelt verzoeker dat diens vader M.O.Mo. heet en diens moeder A.H. Hij bevestigt dat hij niet wist of zijn ouders wisten of hij homoseksueel was. Tevens bevestigt hij zijn verklaringen over de reden waarom U. niet mee naar België kwam, met name een gebrek aan geld. Verzoeker maakte geen toekomstplannen met U. omdat hij voor de dag van zijn vertrek niet wist dat hij naar België ging komen.

Verzoeker is van mening dat hij onterecht kritiek kreeg omdat hij niet wou liegen door eender wat te zeggen om de ambtenaar van het CGVS te plezieren.

Hij houdt vol dat hij homoseksueel is sedert zijn geboorte en destijds geen begrip had over de seksualiteit. Hij citeert zijn verklaringen en meent dat verweerder ten onrechte twijfelt aan hun geloofwaardigheid. Verzoeker betwist te hebben gezegd dat hij zou zijn weggestuurd uit de lagere school wegens zijn geaardheid. Omtrent zijn huwelijk en de seksuele betrekkingen met zijn echtgenote geeft hij aan dat hij huwde onder druk van zijn vader, omdat hij zijn vader dit schuldig was omdat deze hem geld gaf en hem zou doden en omdat dit voor hem enkel een schijn was om zijn homoseksuele geaardheid beter te beleven. Verzoeker is van mening dat twee personen van hetzelfde geslacht mogen kiezen om bij elkaar te blijven. Het overige is maar papier, of het nu gaat om religie of wet. Het is volgens hem onterecht dat de commissaris-generaal aan zijn geaardheid twijfelt omdat hij geen gewetensbezwaren heeft omwille van zijn geloof. De motivering inzake de tekenen van herkenning van homoseksuelen is niet pertinent. Het is niet van een persoon af te lezen of hij homoseksueel is.

Aangaande het gebrek aan documenten verwijst verzoeker naar *"Het advies van de opstellers van de Gids van procedures en criteria toe te passen om het statuut van de vluchtelingen te bepalen (herdruk, januari 1992)"* en geeft hij een algemene uiteenzetting betreffende de bewijslast in asielaanvragen, dit onder verwijzing naar artikel 4.5 van de Richtlijn 2004/83/CE van de Raad van 29 april 2004 en rechtspraak van de Raad. Verzoeker heeft veel moeite gedaan om zijn geboorteakte en een lidkaart van een vereniging te bekomen via een vriend. Hij meent dat de afwezigheid van identiteitsdocumenten niet bepalend is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Hij toetst zijn relaas en de aangehaalde feiten aan criteria zoals bepaald in de voormelde artikelen en aan artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en hij meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat, niet pertinent en betwistbaar is.

Verzoeker wijst nog op de penibele situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst, ingevolge dewelke hij onder meer geen toegang heeft tot bescherming in zijn land. De commissaris-generaal heeft enkel ongunstige elementen gezocht in zijn verklaringen om de bestreden beslissing te ondersteunen, terwijl net zo goed kon worden besloten tot coherentie, plausibiliteit en geloofwaardigheid. De aangehaalde elementen kunnen de geloofwaardigheid van het relaas niet opheffen.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker de volgende documenten neer: een kaart van de *"Association of Business Men"* en een leeftijdsverklaring, afgelegd door verzoekers vader (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van "*het elementaire recht op verdediging*", gebaseerd op de afwezigheid van verzoekers advocaat tijdens het gehoor, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier niet dat verweerder voorafgaand aan het gehoor werd ingelicht over de tussenkomst van een advocaat die verzoekers belangen zou verdedigen. In de oproeping van het gehoor werd verzoeker gewezen op de mogelijkheid zich op de dag van het gehoor te laten bijstaan door een advocaat (administratief dossier, stuk 6). Verzoeker verklaarde, wanneer tijdens het gehoor werd gevraagd of hij een advocaat had: "*Ja, ik heb hem gebeld; hij had geen tijd om te komen*" (administratief dossier, stuk 3, p.2). Dat zijn advocaat tijdens het gehoor niet aanwezig was kan verweerder niet ten kwade worden geduid. Het behoort aan verzoeker om de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van zijn verdediging. Indien hij gedurende het gehoor de bijstand van een raadsman wenste, was het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te organiseren. De asielzoeker is vrij te beslissing of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens het gehoor.

Daar waar verzoeker voorhoudt dat zich tijdens het gehoor vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan en in deze wijst op de "*onbekwaamheid*" van de tolk, dient te worden vastgesteld dat deze beweerde problemen geen steun vinden in het administratief dossier. Bij de aanvang van het gehoor werd gevraagd of hij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden (administratief dossier, stuk 4, p.1). Verzoeker maakte, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in onderhavig verzoekschrift, gedurende het gehoor geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie en formuleerde geen bezwaar tegen de tolk. Aan het einde van het gehoor gaf hij integendeel uitdrukkelijk aan alles goed te hebben begrepen (*ibid.*, p.19). Het *post factum* opwerpen van vertaalproblemen, na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing, is dan ook niet ernstig.

Verzoeker baseert zijn asielaanvraag op het feit dat hij homoseksueel geaard is, doch hij legde omtrent deze verklaarde geaardheid ongeloofwaardige verklaringen af.

Verzoeker verklaarde dat hij ermee geboren is, het altijd is geweest vanaf zijn geboorte en het reeds voelde sinds de lagere school (*ibid.*, p.5, 7). Dient echter te worden vastgesteld dat hij in dit kader tegenstrijdige verklaringen aflegde. Aanvankelijk beweerde hij tijdens het gehoor, in tegenstelling met hetgeen hij voorhoudt in het verzoekschrift, dat men hem omwille van deze reden zou hebben uitgesloten van de lagere school, daar waar hij stelde: *"men heeft mij geëxpulseerd van de lagere school omdat ik mij anders gedroeg"* (*ibid.*, p.5). Even later verklaarde hij, hiermee in strijd: *"Eigenlijk werd ik niet weggestuurd van de school, maar mijn vader heeft mij van de school weggehaald omdat hij niet moest hebben van een gewone lagere school; hij wilde dat ik koranschool deed; ze wisten toen nog niet dat ik homo was"* (*ibid.*, p.8).

Daarenboven legde verzoeker niet-doorleefde verklaringen af daar waar hij aangaf dat hij toen hij dertien of veertien jaar was met zekerheid wist dat hij mannen verkoos, doch vervolgens, wanneer werd gevraagd waardoor hij dit op deze leeftijd beseftte, ontwijkend antwoordde: *"Het was geen bepaald feit, ik ben zo geboren"*. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd waarom hij dan de leeftijd van dertien of veertien jaar aanhaalde, stelde hij dat zijn gevoelens toen sterker werden. Hij bleek echter niet in staat concrete feiten aan te halen waardoor zijn gevoelens werden versterkt. Gevraagd hoe hij dan ineens zeker wist dat hij homo was, antwoordde hij opnieuw ontwijkend dat hij dit altijd zou hebben geweten omdat hij liever met meisjes speelde (*ibid.*, p.7).

Verder is het wel degelijk onaannemelijk dat verzoeker, die verklaarde praktiserend moslim te zijn en de sharia aan te hangen, met uitzondering van het artikel dat homoseksualiteit verbiedt, volstrekt geen gewetensproblemen zou hebben gehad als homoseksuele aanhanger van de islam, een geloofsovertuiging die homoseksualiteit verwerpt en zwaar bestraft (*ibid.*, p.16-18).

Dient tevens te worden vastgesteld dat hij incoherente verklaringen aflegde omtrent de vraag of zijn moeder, die hem steunde tegen de wil van zijn vader in, al dan niet wist of hij homoseksueel was. Aanvankelijk gaf hij eenduidig aan dat hij er zeker van was dat zijn ouders wisten dat hij homoseksueel was, om even verder plots te stellen: *"ik weet eigenlijk niet of ze wist of ik homo was"* (*ibid.*, p.11).

Daarenboven legde verzoeker, in het licht van het homofobe klimaat in zijn land van herkomst zoals dit blijkt uit de informatie bij het verzoekschrift en in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 tot 6; administratief dossier, stuk 16: landeninformatie), een aantal verklaringen af die de geloofwaardigheid van zijn beweerde geaardheid nog verder ondermijnen. Zo is het niet geloofwaardig dat hij, wanneer zijn oom hem vroeg of hij homoseksueel was en gelet op de mogelijke gevolgen, dit gewoon zou hebben bevestigd *"Omdat het waar was"* (administratief dossier, stuk 4, p.12). Evenmin is het aannemelijk dat verzoekers vader, die nochtans de positie van imam bekleedde, ondanks dat deze ervan werd op de hoogte gesteld dat verzoeker werd betrappt wanneer deze homoseksuele betrekkingen had en ondanks dat hij verzoeker daarom in het verleden uit het huis had gezet, nadien zou aanbieden om verzoeker financieel te steunen, te meer daar mensen uit de gemeenschap wisten dat verzoeker een homoseksuele relatie had (*ibid.*, p.5-6).

Verzoeker beweerde voorts een relatie te hebben gehad met een zekere S. van 1994 tot 2001 doch legde in dit kader ongeloofwaardige verklaringen af. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch van deze relatie, noch van de problemen die hij ingevolge deze relatie zou hebben gekend, met name de uithuiszetting door zijn vader, in de vragenlijst enige melding maakte, hetgeen de geloofwaardigheid hiervan ondergraaft. Hij gaf in de vragenlijst integendeel aan dat zijn problemen slechts zouden zijn begonnen door zijn relatie met U. (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3). Verder blijkt dat hij, ondanks dat hij S. reeds zou hebben gekend van in de lagere school en van 1994 tot 2001 een relatie met hem had (administratief dossier, stuk 4, p.9), zelfs diens echte naam niet volledig kon geven (*ibid.*, p.12). Ook de namen van de ouders en de zus van S. bleek hij niet te kennen (*ibid.*). Waar hij in het verzoekschrift alsnog aangeeft hoe deze personen heetten of werden genoemd, dient te worden opgemerkt dat het *post factum* aanvullen van de hiaten in zijn verklaringen geen afbreuk doet aan zijn onwetendheid tijdens het gehoor bij het CGVS. Voorts verklaarde verzoeker enerzijds dat S. een praktiserend christen was, doch kon hij anderzijds niet aangeven in welke kerk hij bad (*ibid.*, p.13). De bewering dat er in Kamba geen kerken waren wordt door verzoeker niet gestaafd en doet aan deze vaststelling geen afbreuk nu hij zelf stelde dat S. een praktiserend christen was. Daarenboven legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de studies van S. In onderhavig verzoekschrift beweert hij immers ter verklaring van zijn onwetendheid omtrent de hogere studies van S. dat deze nooit hogere studies deed, enkel de lagere school voltooide en het middelbaar niet afmaakte (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4), terwijl hij bij het CGVS duidelijk aangaf: *"ik weet dat hij hogere studies deed, want zijn vader wilde dat, maar ik weet niet wat hij studeerde"* (administratief dossier, stuk 4, p.13). De verklaring dat dit slecht zou zijn vertaald kan, gelet op de hoger aangehaalde redenen en te meer daar verzoekers

verklaringen ter zake duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, niet worden aanvaard. Bovendien bleek verzoeker tijdens het gehoor van het CGVS niet te weten of S. voor hem ooit een relatie had met een vrouw, noch of S. andere homoseksuele vrienden had, noch of deze voor hem ooit een relatie had met een man (*ibid.*, p.13-14). De bewering dat hij op al deze vragen eenduidig en ontkennend zou hebben geantwoord kan derhalve niet worden aangenomen. Verder kan worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker en S., in de homofobe samenleving waarin zij leefden, het nooit zouden hebben gehad over de risico's van hun relatie (*ibid.*, p.13). Daarnaast legde verzoeker incoherente verklaringen af omtrent de vraag of hij en S. samenwoonden, daar waar hij tijdens het gehoor enerzijds tweemaal verklaarde dat zij in Lagos samenwoonden (*ibid.*, p.5-6; 14), doch anderzijds verklaarde dat zij geen gezamenlijke activiteiten hadden omdat zij niet samenleefden en aangaf dat zij het zich in hun land niet konden permitteren om samen te wonen (*ibid.*, p.13). Dat deze incoherentie te wijten zou zijn aan vertaalproblemen kan, gelet op het hoger vastgestelde ter zake, niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt de relatie met zijn tweede partner, U. evenmin aannemelijk. Zo kon hij, ondanks dat zij een relatie zouden hebben gehad van 2004 tot 2011, de volledige naam van diens vader noch diens moeder geven (*ibid.*, p.14). Daar waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift deze namen wel noemt, dient te worden opgemerkt dat het *post factum* aanvullen van zijn verklaringen ter zake niet vermag afbreuk te doen aan de onwetendheid die hij tijdens het gehoor bij het CGVS tentoonspreidde. Bovendien kon, gelet op de duur van hun relatie, redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zou weten of de ouders van U. wisten of deze persoon homoseksueel was, doch ook dit bleek hij niet te weten (*ibid.*, p.15). Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoeker en U., in een homofobe samenleving, nooit zouden hebben gepraat over de gevaren die hun relatie inhield (*ibid.*). Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn partner zonder meer zou hebben achtergelaten in zijn land van herkomst, en dit zonder enige afspraak te maken voor de toekomst, bijvoorbeeld om elkaar elders te treffen of om ergens samen te komen (*ibid.*, p.17-18), hetgeen geenszins getuigt van bekommernis voor iemand die nochtans jarenlang en tot aan zijn vertrek zijn partner zou zijn geweest. Dat hij niet wist dat hij naar België zou komen kan deze vaststelling niet verklaren. Hij haalde dit niet aan als reden bij het CGVS en stelde aldaar louter dat U. toch niet weg kon omdat hij geen geld had. Bovendien kan, ook indien verzoeker niet wist waar hij naartoe zou reizen, worden aangenomen dat zij, gelet op de duur van hun relatie, minstens de mogelijke pistes zouden overlopen via dewelke zij elkaar in de toekomst zouden kunnen contacteren of treffen. De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde langdurige relatie met U. wordt nog verder ondermijnd doordat hij ten aanzien van deze persoon tijdens het gehoor een kennelijk gebrek aan interesse aantoonde; ondanks dat zij samen zouden zijn betrapt en daardoor moesten vluchten, heeft verzoeker immers zelfs niet getracht om, doorheen de contacten met zijn vriend in zijn land van herkomst, enig nieuws te bekomen over U. (*ibid.*, p.18).

Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde inzake het incident dat de rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker beweerde samen met U. te zijn betrapt toen zij de liefde bedreven in verzoekers wagen, dewelke hij zou hebben geparkeerd aan een grote gebedsplaats, alsmede dat zij naakt waren en zich hadden uitgetkleed (*ibid.*, p.6). Deze handelwijze is in een homofobe samenleving als in zijn land van herkomst en te meer daar hij in het verleden reeds problemen zou hebben ondervonden omwille van zijn geaardheid, in het geheel niet geloofwaardig. Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker omtrent de betrapting, nochtans het kernelement van zijn asielrelaas, frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. In de vragenlijst verklaarde hij dat Iddi de naam was van de gebedsplaats waar zij naartoe gingen en waar zij werden betrapt (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3), terwijl hij bij het CGVS beweerde dat Iddi de naam was van de persoon die opriep tot het gebed en die hen in de gebedsplaats betrapte (administratief dossier, stuk 4, p.6, 16).

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde, daar waar hij niet kon preciseren met welke vliegtuigmaatschappij(en) hij zou hebben gereisd, noch in welk land of in welke luchthaven hij een tussenlanding zou hebben gemaakt. Evenmin kon hij de nodige duiding geven omtrent het paspoort dat zou zijn gebruikt voor zijn reis (administratief dossier, stuk 4, p.4-5; stuk 13, verklaring, nr.35).

Het voormelde volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geaardheid en asielrelaas.

Derhalve is de bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst niet dienstig (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 tot 9). Deze is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De ter terechtzitting neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De kaart van de "Association of Business Men" en de leeftijdsverklaring worden slechts bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Hoe dan ook bevatten de neergelegde documenten slechts een aantal persoonsgegevens van verzoeker doch zijn hierop geen gegevens vermeld die de hoger gedane vaststellingen zouden kunnen ontkrachten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde geaardheid en relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS